

plannen voor reorganisatie en sanering uitvoert.⁴⁷ Het meest opvallende daarbij is de splitsing tussen het binnen- en het buitenmuseum: de (onderhouds)kosten van het buitenland blijken te hoog. Het gemeentebestuur is uiteindelijk niet bereid om de financiële consequenties te dragen van een plan waartegen het zelf ja heeft gezegd en waaraan jarenlang met veel inzet gewerkt is. Eind 1987 stemt de raad in met de voorstellen van Schoots en begin 1989 is de nieuwe Stichting Buitenmuseum een feit en daarmee is het concept van een integraal Scheepvaart- en Havenmuseum, dat nationale en misschien wel internationale allure moest krijgen, gesneuveld.

Het Maritiem Museum concentreert zich op de situatie binnenshuis. Onder Koops worden begrippen als marktbenadering, doelgroep en marketingmix geïntroduceerd.⁴⁸ De eerste stappen om te komen tot digitale collectieontsluiting worden gezet en in korte tijd ontwikkelt het museum zich tot koploper op dit gebied. Het eerste lustrum in het gebouw aan de Leuvehaven wordt op 6 november 1991 gevierd met de feestelijke opening van een nieuw fenomeen in de Nederlandse museumwereld: een uitsluitend voor één doelgroep –in dit geval kinderen van vier tot twaalf jaar– ontworpen interactieve tentoonstelling onder de naam ‘Professor Plons’.⁴⁹ Met circa 130.000 bezoekers per jaar lijkt het museum een nieuw evenwicht gevonden te hebben. Het blijft echter bestuurlijk en organisatorisch onrustig. Directeur Koops vertrekt in 1992 en de gemeente besluit om de opvolging uit te stellen. Hoofd Collecties C.H. Slechte wordt waarnemend directeur. Ondertussen studeert

Bureau Berenschot in opdracht van de Dienst Gemeentelijke Musea op mogelijkheden de Rotterdamse museale wereld anders te organiseren. Geruime tijd circuleert het plan om alle gemeentelijke musea in één organisatie te brengen onder een superdirecteur –hierbij wordt gedacht aan de directeur van Boymans-van Beuningen– met de andere directeurs als ‘zetbaas’. Deze weinig inspirerende situatie duurt Henk Slechte te lang en hij geeft het waarnemend directeurschap eind 1993 terug. Vervolgens zal het museum twee jaar lang een geheel andere dynamiek kennen onder de initiatiefrijke interim-directeur A. Kater. In deze periode keert een discussie terug die decennialang buiten beeld is geweest, namelijk samenwerking met het Nederlands Scheepvaartmuseum Amsterdam (NSA). Hierbij zijn niet alleen de beide museumdirecteurs Kater en H. Bakker (NSA) betrokken, maar ook de Dienst Gemeentelijke Musea en het Ministerie van WVC, aangezien het NSA een Rijksmuseum is. Het leidt uiteindelijk tot niets: zowel het centralistische museumplan van de gemeente Rotterdam als een fusie tussen beide musea –want daar praten Kater en Bakker over– zijn medio 1995 van de baan. De Dienst Gemeentelijke Musea wordt opgeheven. Het Maritiem Museum gaat, net als de drie andere gemeentelijke musea, alleen verder. Kater vertrekt naar een volgende klus en de gemeente benoemt een nieuwe interim-directeur die rust moet brengen. Aan stadsarchivaris C.O.A. baron Schimmelpenninck van der Oije de driedubbele taak om naast het besturen van het Gemeentearchief de directie te voeren over zowel het Maritiem als het